

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKÁLÓJA
„MINDEN EMBER ANNYIT ÉR, AMENNYIT TUD S AMENNYIT PRODUKÁL!”

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak . . . . . 1.— P
Pártoló tagoknak . . . . . 2.— P
Intézményeknek . . . . . 20.— P

Főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22. szám
Telefon: 13-00-92

Kalauz láz

Először az egyetemi hallgatók kezdték. Békében földmives legények kerültek a Bszkrt-hoz *villamos kalauznak*. Belőlük rekrutálódtak a rendőrök, csendőrök. A 920-as évek elején felvették magukat az *egyetemi hallgatók* és diplomások azzal a szándékkal, hogy rövid időn belül kalauz-voltukból átminősítetik magukat Bszkrt *tisztviselőkké*. Midőn a Bszkrt az így felduzzasztott tisztviselő létszám miatt elrendelte, hogy érettségizett diplomásokat ne vegyenek fel kalauznak, szokássá vált a diplomák be nem vállalása. Ma már ilyen is tömegben ostromolja a Bszkrt kapuit, követelve a beboesátását a tisztviselők közé. A diplomások után megindult az *iparos és kereskedő* segédek áradata a Bszkrt kalauzi állásokért. Ha felszáll az ember villamosra, itt is, ott is köszöntik „Isten áldjával”. És ma már nemcsak a pestiek, de a vidékiek is özönlenek. Földmivesek, iparosok, kereskedők és diplomások egyaránt. Az álmok-álma a Bszkrt kalauzság, azután a város-házi altisztai állás és azután a köztisztviselési hivatal.

Eleinte idesegítette, később bosszantotta, most már kétségbe ejti az embert ez a kérvényhalmaz itt az íróasztalon. Ezek a menekülő tömegek *szidják a zsidókat* és követelik, hogy szorítsák őket hátra az ipar, kereskedelem, bank, közgazdaság területe. De hát kik kerüljenek helyükbe? Kalauzok? A Főmeltósági Kormányzó Ur nemrég szólnoki beszédében sürgetve sürgette a keresztény tömegeket a közgazdasági, kereskedelmi, pénzügyi területek felé csoportosulását. Az e téren dolgozók, alapismeretekkel rendelkezők, e pályát Istentől, életkörülményeiktől már hivatásként ka-

pottak pedig tömegével húznak el a közgazdasági pályáktól a *kalauzi és szolgálai fedezékek mögé*. De nemcsak segédek, hanem mesterek is. Pénzeket is kínálnak. Annyit, hogyha azt az özszeget üzemükbe befektetnék, egy kis ügyességgel duplájára fölvirágozthatnák üzemüket. Vidéken házuk van, földjük van, vagy még saját bevallásuk szerint is tűrhetően menő üzletük van. Mégis itt a kérvény. Budapestre kalauznak. Olyan járvány ez, mint a spanyoljárvány egy évtized óta. *Kalauz járvány*.

Az ismert okokon kívül: munkanélküliségtől kezdve a Mancí ábrándozásáig, — aki csak olyan fiúhoz akar feleségül menni, aki meghalván özvegyi nyugdíját juttat számára, — próbálom e kalauz kör legmélyebben befészkelődött bacillustermő gécpontjait megkeresni.

1. Minden bizonnyal a *magyar természet*, temperamentum is közbejátszik. A magyar melázás, pusztába nézés, csendes szemlélődés, tohonyaság, — amiből csak az érzelmi és az ösztönös kitérések lendítenek ki, — a szellemi munkától való irtózás. Az iparosnak, kereskedőnek spekulálni kell, vigyázni, állandóan feyverzetben állania. A vevőközönség mindegyikéhez alkalmazkodnia, üzletkötésekért talpalni, vevőért keményen megoldozni, vállalkozni, balsikert elviselni, mindig újra talpraállni. A kor követelményeivel, emberek ízlésével, vevőközönség hangulatával, divatjával állandóan lépést tartani stb. Hát ez bizony erős szellemi munka, állandó küszködés, folytonos tanulás, állandó tervezettség, állandó kemény munka. Hát kénvelmesebb ennél egy kalauz állás. Csengetni, csengetni, vigyázni, hogy a tan-

tuszt bedobják-e, vigyázni, hogy valakit el ne ütessenek. Van ruha, van lakbér, van fizetés, van nyugdíj. Egyéb felelősség nincs. Hogy megy-e az üzem, vagy nem megy, — nem az én dolgom. A csengő mindig ugyanaz marad és a papiros jegy is, legfeljebb három helyett kettő lyukat kell rajta lyukasztani. Néha egy utcánál új megállót iktatnak be, annak a nevét kell csak megtanulni.

2. Ilyen ok az évszázados, magyar *feudális világnézet és elferdült társadalmi berendezkedés*, amely szerint az ország „*úri*” társadalma: az állami tisztviselő a minisztertől le a portásig és szolgálíg, azután a megyei és városi tisztviselők és magántisztviselők. Van egy különös kasztja az ország társadalmának: az üzlettel foglalkozók és üzletből adófizetők társadalma: parasztok, iparosok, kereskedők, gyárosok. A társadalmi rangsorban igen hátul eső rétegek.

3. A *Hivatásgondolat* természetfeletti képességének emberi élet, értéktermelő voltának, a termelő és alkotó területen való kivirágzásának elhomályosulása, lassú kiveszése. Ma már elfelejtik az embereket megtanítani arra, hogy a hivatásban az isteni Gondviselés tényét tekintsék. Nem állítják eléjük a názáreti ács Jézus nekünk követésre adott példáját. Nem beszélnek arról, hogy a hivatás Isten-képmás lelkelem tehetségeinek alkotó, teremtető, kifutó területe. Nem figyelmeltetnek a Krisztus által ismételtelen elénk állított példabeszédekre — a talentumok felhasználásának kötelező voltára. Az ipari és kereskedői hivatás lelki szépségeiről és eredményeiről, magyar kulturális és nemzetgazdasági hivatásáról nem beszélnek. Nem hívják fel a figyelmet az ipari, kereskedői hivatás el-sorvadásával, pusztulásával elmálló sötétlen tátongó úrnak a nem-

zeti életet fenyegető csapásaira. Nem nevelnek a hivatásra, nem szerettetik meg a hivatást, nem készítik elő a hivatásra, nem ambicionálnak, lelkesítenek a hivatásra, nem tanítanak meg a hivatásra. Kezdő erőkket, kezdeti sebességgel nem indítanak el a hivatás-pályán, nem állanak féltő gondnal és ezer segítséggel a hivatás területén küszködők mellett; hanem ellenkezőleg, szajkóznak a kalauz állomokat, a szolgálomentalitást, a köztisztasági hivatal sima szemléletét. Ez a harmadik ok talán a legnagyobb baj.

4. Ha a Központ első 1600 tagját nézem ezelőtt 90 esztendőről, születéshelyét illetőleg a tagok 95%-a: morva, sziléziai, cseh, alsó ausztriai, karintiai, stájer, lengyel, német stb. Magyar csak mutatónak akad közöttük. Az első egyletti évek nyelve is német volt. Szabóky Adolf piarista tanár, a Központi Legényegylet alapítója, csak hosszú küzdelem után tudta a magyar nyelvet úrrá tenni az egyletben. És 25 éves nehéz küzdelem folytatott azért, hogy *született magyar fiúk* kerüljenek tanone sorba, vállalkozzanak tanone sorsra, legyenek segédek és mesterek. Ön-állósítási alapokkal, ösztöndíjakkal, külföldi tanulmányutakkal, ipari körök, kaszinók, takarékpénztárak és egyesületek alapításával magyar fiúkból magyar mestereket és a magyar mesterekből magyar cégeket akart a magyar társadalom részére nevelni. Szomorúan látna manap, hogy akikért annyit talpalt, izgult és akikért annyi pénzt költött, azok a mesterek és a mesterekben a cégek is kihaltak. *Egy fiuk, egy lányuk* átmentette magát a tisztviselő társadalomba. Megszünt a cég. Magyar iparos paraszti sorsból kerül át iparosnak — fiát, lányát már betolja a tisztviselő társadalomba. Ha egy pár régi pesti céget találunk még, a nagyrészt németül beszélő cégfőnök rögtön elárulja a német gyökeret.

Ne *tohonyáskodjunk* el Szabóky 25 fáradtságos esztendejét. Keressünk orvosságot a kalauz lázra. Függesszük szemünket a nekünk példátadó, 30 évig ácsihivásában dolgozó Krisztus-mesterre. Ne a kalauzesegőre pislogjunk, de Krisztussal és Krisztus példája nyomán és Krisztus társadalomszemléletével masirozzunk iparostársadalmunk krisztusi jövője felé.

16 vizsgázott szabómesterünknek!

Nem szoktunk nagydobot használni. Inkább mind azzal vádoltak bennünket, hogy a legényegyleti munkának nem adunk kellő nyilvánosságot, hanem megmaradunk szép esendben a legényegyleti óthonok szerény szentélyében és ott hangtalanul, elzárkózva folytatjuk azt a munkát, amely a múltban is az iparos- és kereskedőréteget megtartotta a katolikus nemzeti gondolat és érzés egyik legerősebb védőjének. A jövőben is iskola akarunk mi lenni a munkásifjúság számára, ahol megtalálja jövőjének előkészítését.

De most az egyszer hangosak akarunk lenni. Olyan erőt akarunk hangunknak adni, hogy elhallassék az ország minden részében és meghallja minden ifjú iparos. Mondanivalónk pedig csak ez az egyszerű mondat:

Központi egyesületünk 16 szabó-céh tagja letette a mestervizsgát.

De nemcsak letette, nemcsak úgy-ahogy átmentek rajta, hanem olyan elméleti és gyakorlati tudást nyújtottak, hogy a vizsgálóbizottság egybehangzó ítélete szerint

az átlagon felüli volt mindegyik tudása.

Ezt el is vártuk tőlük. Ha volt bátorságuk az Ipar-kamarától a különleges engedélyt kikérni ahhoz, hogy mint a Központi Legényegylet tagjai csoportos vizsgát tehesenek, ha volt bátorságuk ahhoz, hogy kiálljanak azzal a kifejezett szándékkal, hogy ők meg akarják mutatni a legényegyleti tagok szakmai tudásának nagyszerűségét, ha voltak ilyen bátrak és férfiasan merészek, hát akkor legyenek is

— átlagon felüliek!

Előkészítő munkájuk az eredményhez méltó volt. Szeptember óta 25-en tervszerűen és fegyelmezetten végrehajtott *mestervizsga-tanfolyamot* tartottak gyakorlati és elméleti oktatással. Soha nem látott férfias, kemény következetességgel ültek le mind a 25-en késő este fáradt testtel, de megkeményített ambícióval hetenként kétszer és elkészültek az anyagból mindannyian úgy, ahogy az

a legényegyleti tagsághoz méltó.

Hogy nem tudtak mind a huszónötven a bizottság elé kerülni, hogy kilenek le kellett maradnia, annak egyedüli oka az volt, hogy iratuk, munkakönyvük nem volt rendezve. (Lásd csak számunk másik cikkét!)

De bukás, visszavetés, hát az aztán szerintük nem lehetséges! Mert nagyobb szegény lett volna az egyletre, mint a szegény állozatra.

A munkájuknak sikerülni kellett, mert aki szeptemberben elkezdte a tanfolyamot, azt nem engedték ki a karmaik közül. Ahogy *Tóth Sándor* dékán, *Nagy Antal* öreglegény, *Siklósi József* céh-jegyző a fiúkat fogta, ahogy szemükből a férfias tetterő és a lankadatlan ambíció szinte tüzet lövelt, amikor a mestervizsga ügye előkerült, hát az nem volt mindennapos látvány.

A jövő kemény férfai mutatkozott bennük, aki majd tud harcolni, dolgozni és érvényesülni.

És most díszeljenek itt a nevek. Legyenek e sorok hirdetői szép, férfias munkájuknak és adjanak példát az ország legényegyleti tömegének!

Tóth Sándor, Nagy Antal, Siklósi József, Korom Sándor, Balogh István, Jágielszki Géza, Radványi István, Kókai Béla, Mészáros László, Dömötör Tibor, Micsicsák János, Galavits Ottó, Wágner Lajos, Szemlits György, Nagy Béla, Zsámár István.

Fiúk! Büszkék vagyunk rátok!

Nyomortanyákon

*Nyomortanyákon jártam az este
Ahol már pénz a bűnösök teste,
Ahol az élet szennye s virága
Száféle színben egymást ajánlja.*

*Nyomortanyákon vitt el az utam,
Ahol az ember gyorsan elsuhan,
Engemet hívott mások keserve,
S megálltam köztük bajom feledve.*

*Embervirágok napugrárványa
S lányanyák forró, lázgyőrtő álma
Vad döbbenéssel lelkeembe vágott
Sohajt, szemetet, kacagást, átkot.*

*Földbevdjé gödrök emberlakások,
Ebek tanyái mennyire mások:
Hölgyeink ánya kutyák hazája
S itten a gyermek pincék virága.*

*Bementem egy ily földi pokolba
S mintha a barlang összeomolna,
Félve lapultam nyirkos falához...
Ember, e helyről sietve távozz!*

*Rohanj, míg szived ki nem szakítják
Meztelen testek, halotti bűnvád,
Rohanj, míg lelked össze nem roppan
Kétségbeesve, zavarodottan.*

*...Végre az éjben hazakerültem
Lázsan, tüzben, végtimerülten.
Nyomortanyákon jártam az este
S megérintett a Krisztus keresztje.*

Görömbölyi János, Miskolc.

A MI PARLAMENTÜNK

Újra a munkaidőszabályozás

Február 8-án újra három iparágban, a *hentesiparban és a férfi és női szabóiparban* lépett életbe a 8 órai munkaidő. A rendelet célja, hogy a *munkanélküliek számát csökkentésék*, máris éreztette hatását. Egymásután jelentkeztek a nagyobb üzemek és

új munká-akat kértek.

Reméljük azonban, hogy a rendelet nemcsak a munkanélküliek számát fogja csökkenteni, hanem a munkabérek tekintetében is örvendette helyzetet fog teremteni.

Mert túrhatalom és a rendelet intencióival ellentétben az általános gyakorlat, hogy a minimális munkabéreket — ha ugyan megfizetik — maximális munkabéreknek vezették be.

A fiatalok kezdő elveszteni hitét és még inkább kezdő elveszteni türelmét. Mert hitegetés és vigasztalás jött már minden oldalról, a kormányhatalom rendeleteket is adott tiszteletreméltó jóakarattal és buzgalommal és

a fiatalok helyzete mégis maradt a régi,

ha ugyan szabad ezt mondanunk. Mert úgy érezzük, hogy helyzetünk mindig kilátástalanabb, reménytelenebb, kenyértelenebb. Lélekölő, ambíciót törő és tudást elemesztő életünkben a bizonytalanság tudata. Az idegekre megy már az az őrjítő valóság, hogy

a gazdasági életben nem tudjuk megtalálni a helyünket.

Szaktudás

Mert megértjük és igaznak elismerjük azt a sokszor hangoztatott igazságot, hogy a keresztny magyar ipar és kereskedelem akkor fogja újra megtalálni helyét az ég alatt, ha

szakképzett, intelligens, a tudás hatalmával és erejével felvértezett, harcolni vágyó és tudó, testben és lélekben erős generáció fog felnőni.

Ezt mi a fiatal generáció jobbjai megértettük, kötelességünknek ismertük ennek megvalósítását megfeszített munkánkkal. És ennek tudatában le tudtunk nehéz napi munkánkat után űlni a katedra elé és hallgattuk a tudós szavát, szívtuk mamunkba a földi és égi ismeretek garmadát; lestük a szakmai gyakorlati tanfolyamokon a ceruza vonalát, amint kirajzolta elénk szakmánk dolgait; fáradtan, kiuszorított testtel kémleltük céheinkben a jobbnál-jobb mesterek művészi kéz-

mozgását, csakhogy tudást szerezzünk. Mert mindig azt mondták felénk, hogy

a tudás hatalom és kenyér.

Hát ezt a hatalmat és ezt az életet mindennapi kenyeret magunkévá akartuk tenni, — mert szép életet akarunk magunknak teremteni.

Az eredmény mégis: csökkentett óraszámú hét

És amikor ezt a nehezen megszerzett tudást érvényesíteni akarjuk, amikor a tudás férfiúi öntudatával akarunk nekilendülni satunak, pörcölnek, munkapadnak, amikor kezünk ügyességének ínomon cizellált remekeit akarjuk megteremteni, akkor jön a kiábrándító hétköznap durvasága és

megfoszt bennünket a teljes számú munkahétől.

Mert szép az a rendelkezés, amely a munkásnak is megadja a munkaidő szempontjából az emberi méltóságot, amikor testét csak heti 48 órára engedi beállítani a termelésbe. Ez kell az emberséges élet megvalósításához. De kell hozzá az is, hogy

ezt a 48 órát tényleg ledolgozhassa, hogy ennek a 48 órának „maximált” munkabérével megkereshesse heti lakbérét, éleimezését, szegény ruházatát és mindennapi szükségletét.

Mert ezek mégis csak kellene az élethez, a szegényes, igénytelen, szürke mindennapi élethez. És mégis hány munkahetünk van, amikor csak 10—20—25 munkaórát tudunk magunknak szerezni.

Es további eredmény: munkanélküliség és séta

A heti munkaórák csökkentésével persze csökken a napi kenyéradag is, kevesbedik a reggeli tej, elmarad a déli hús és csak töpörtyüre jut este — ha ugyan jut rá. És vele eszöken bennünk az életreményesség is, eszökken bennünk az a szent életlét, hogy ez a föld Istentől nekünk van teremtve és hogy nekünk azért van tudásunk, erőnk és munkakedvünk, hogy ezt a földet uralmunk alá hajtsuk és magunkévá tegyük.

És mi maradjon meg minden szövből és jóból bennünk akkor, amikor a reggeli munkábaálláskor komoran, gonderhelten, homályos szemmel azt mondja a főnökünk:

ma és a következő napokban nem kell bejönnie, nincs munka, mehet sétálni.

Amikor utána kezdődnek a céltalan lödörgések, amikor a reggelit át kell aludni, az ebédet átsétálni és a

vacsorát — óhezve, esillogó szemmel átkínólni. Amikor a napokból hetek, a hetekből hónapok lesznek, amikor a „zaci”-ba vándorolt már minden ruhánk és holmink, amikor „a szakképzett, intelligens dolgozni akaró és tudó szakmunkás” kénytelen elmenni kifutónak, trógernek, „népkonyhás” nyomorgónak,

— milyen is akkor ez a fiatal, életre, munkára, érvényesülésre, uralomra teremtett ember?

Világok dölnék össze benne, romjaik alá temetve az élet legszentebb értékeit, teremtésre reudelt izmok és erők lanyhulnak el benne, ideálok és eszmék, mint hullócsillagok esnek a porba, a lélek fénye elhomályosul benne, hogy az ösztön valószínűleg engedjen utat, helyrehozhatatlan károk gyülemlenek fel ilyenkor benne, — ha nincs mellette valaki, aki ilyenkor is fölfelé tud mutatni, aki ilyenkor jó erősen bele tudja ordítani elfásult lelkének mélységébe:

„Ember küzdj és bizva bizzál!”

Feladatunk: küzdeni, reményt adni és tovább tanulni

Mert legyen az élet bármilyen mostoha is ma hozzánk, tanítson bármilyen szívvelenséggel is az élet sötét, árnyékos oldalára, mi mégis merünk hinni az igazságban, merünk reménytelenül is remélni a jobb jövőben,

— mert érzünk magunkban tudást, mellyel az élettől érvényesülést tudunk magunknak kiküzdeni, érzünk magunkban erőt, mely le tudja gyűrni a legvadabb ellenséget is, érzünk magunkban fiatalságot, mely uralomra, szép emberséges életre van teremtve.

És mert erőt érzünk magunkban, mert teremtő tudás van bennünk, mert lüktető életet jelentő fiatalság a mi lényünk, azért felelősséggel és merészséggel ki merünk állni a porondra és le merjük szögezni, hogy

nem szününk meg küzdeni a fiatalság érvényesüléséért, hogy nem hallgatunk el mindaddig, amíg a föld nekünk nem nyújt tudásunknak és akarásunknak megfelelő, szép, emberséges, emelkedett boldog életet.

Ezt a szép, boldog munkáséletet akarjuk, mert

ehhez jogunk van.

Addig is éljük a mi évszázados értékes legényegyleti életünket, mely az *életet lehelő Krisztus-együttes megteremtésével, a szakmai tudás tökéletes elsajátításával és az evangéliumi szociális ország kiépítésével* a világ számára az igazságos munkásjövőt jelenti.

HETI REVÜ

I. Walewska grófnő

Ezen a címen fut Greta Garbo filmje, amelyben *Napoleon* császár története pereg le előttünk. Napoleoné, aki állandóan azt emlegeti, hogy azért háborúskodik folyton, hogy az egész világnak boldogító békéjét megteremtse. És nem akarja észrevenni és bevallani, hogy diktátori álmoknak, vágyaknak örült mohóságával kalandozik Európából Afrikába, Párisból Moszkvába. Nem akarja észrevenni, hogy útját mindenütt tűz és vér, sebesültek és haldoklók százezrei borítják. Hol itt a *boldogító béke*? És hol volt az általa fölkaavart Európában a boldogító béke? A napoleoni évek forradalmakat szültek, de békét nem. A mozarab végén leszűrtük magunknak a tanulságot: *egy ember, bármily hatalmas diktátor is, nem kényszerítheti rá a világra a békét és boldogságot, már csak azért sem, mert, ha csak saját személye a hatalma, alapja és varázsa és biztosítéka, hát ez a hatalom és varázs pár évtized alatt előregszik, elkopik, száználmassá válik és sűrba rothad. A népek, nemzetek békéjének, boldogságának titka, hogy az *minél több szívbe, lélekbe, egyénbe gyökerezzen bele. A fatörzs csak akkor élhet, akkor lesz dús koronája, illatosabb virága, édesebb gyümölcse, ha millió és millió parányi finom hajszálgyökér szalad beléle szét a földben és szítja magába és adja tovább a táplálékot. Nem egy diktátor vad fantáziájából, vagy vad mohóságából, de *milliók* életbiztonságából, szívszerelméből, erős akaratából, ideákhöz való hűségéből és honszerelméből kovacsolódik össze egy népnek, nemzetnek annyira, amennyire biztos és boldog békéje. Ahogy ezt a gyönyörű legényegyleti himnusz mondja:**

„Sok kis ér, ha egybe-foly,
Millió, ha egybeforr
Kéz a kézben:
Nő az ember, mint a tenger
Erejében.
Nép szülötte, nép folyamank
Drága csöppje
Egy akarat óceáná
Fogjon össze!”

Nagy baj a *legényegyleti diktátorkodás* is, amikor *egy-egy vezető* saját magára építi az egész egyletet, saját egyéni álmainak és érdekeinek kifutó területre legényegyleti tevékenysége, melynek útját a félredobottak, nem szeretettek, nem

foglalkoztatottak, nem neveltek tömege jelzi. Még sportkör vezetéseinek, építőtakaréknak, hitelszövetkezetnek, politikai pártnak is az a legelső kötelessége, hogy az embereket állandó lelkesedésben, hűségben tartsa a kör, az egylet, a szövetkezet, a párt eszméi és léte iránt. Pedig ezeknél *nem az egyes ember* a fontos, hanem a párt, a szövetkezet, a kör fönmmaradása, anyagi jóvoltá. Hát akkor mit szólunk a legényegyletről! hol legelsősorban az eszköz is és a cél is ugyanaz: a *fiatal ember nevelődjön*, neveltsék, szerettsék, vezettsék. A fiatal ember sürögjön-forogjon, ambíciója újabb és újabb lángot vessen, erői, képességei rügyezzenek, tehetsége meghatványozódjék. A legényegyletben azután igazán az a cél, hogy a legényegylet törzse nem egy és nem tíz, de *minél több* finom kis hajszálgyökerek életéből, tehetségéből, ügyességéből, egészségéből biztosítsa létét, szilárdságát, termőképességét. Az a *jó legényegyleti vezető*, aki elmondhatja, hogy egyletében „száz kis ér” ereje sugárzik szét. Sok tagnak, igen sok tagnak, *minél több tagnak* munkája, lelkesedése, szeretete, hűsége, sürgősforgása teszi az egyletet valóban családdá, valóban erőssé, állandóan fönmmaradóvá, tradíció-hordozóvá és nevelési munkájában eredményessé. Így lesz az egyleti élet valóban Krisztus gyönyörűsége, a názáreti ház szépsége és boldogsága és a tagok talentumainak kifejllesztője és százaszoros terméshozója.

2. Földközi tengeri probléma

Központi témája a világpolitikának és világdiplomáciának és ennek folytán hónapok óta terjedős anyaga a napisajtónak a Földközi tenger problémája. Hivatásunk távol tart bennünket a napi politikától, illetőleg annak személyi és pártközi vonatkozásaitól, de kötelességszerűen kötelez bennünket tudásadásra és iskolázásra. Az intelligens munkásirjú érdeklődik világesemények iránt és tudja a napisajtó témáit hozzáértéssel olvasni és megbírálni. Ezért foglalkozunk témákkal, amelyek a világesemények központjában állanak és történéseket irányítanak.

A Földközi tenger-probléma lényege a *Szezi csatorna*. Ez meg rövidíti a legnagyobb hatalom, Anglia és gyarmatai között az utat. Ezen keresztül érintkezik Anglia Indiával, Ausztráliával és ezen

keresztül bonyolítja le kereskedelmét a távol kelettel. Angliának vitális érdeke, hogy ez az út szabad legyen és veszélytelen. Nem tühét tehát a Földközi tengeren nálánál nagyobb hatalmak és nem engedheti át a Gibraltári szoros feletti hatalmat másoknak. Ezért van szüksége Máltára, Cipruszra, Palesztínára, Egyiptom feletti befolyására. Az olasz tengeri nagyhatalom esetleges kialakulása és megerősödése, a vele való ellenséges viszony Anglia létérdekeit érinti.

Ezzel szemben Olaszország a Földközi tengert, különösen annak keleti részét — *olasz tengernek* tekintti, azon ő akar parancsoló lenni, mert félti saját területét, különösen a nemrég megszerzett gyarmatát, Abesszíniát és annak biztonságát. Franciaország szintén Földközi tengeri érdekltség, hisz déli részén rendkívül fontos gyarmatai — Algír, Tunisz — vannak. A Földközi tengeri érdekltségben teljesen Angliára bízza magát, mert tudja, hogy Anglia a Földközi tengeri uralmát minden eszközzel, mindenkivel szemben biztosítani fogja létérdekből. Innen van az, hogy a Földközi tengeri problémában Franciaország nem kezdeményez, hanem állandóan az angol felfogás mögött áll.

Németország sok minden más indok mellett azért sem áll az angol-francia front mellett, mert hisz az ő gyarmatait elvették. Hatalmával az olasz felfogás felé kacsintgat.

A Földközi tengeri kérdés tehát lényegesen hatalmi kérdés Anglia és Olaszország között. Megoldása csak békés megegyezés lehet és az erőknak kiegyensúlyozása, mert a háború nem lehet kívánatos egyik félnek sem. Olaszországnak, ha maga mellett érezn is teljes mértékben Németországot és egy-két kishatalmat, számolni kell az Anglia mögött álló Egyesült Államokkal. Azután egy Földközi tengeri háború mérhetetlen következményekkel járna a Földközi tengerbe ékelt Olaszország gazdasági, kulturális és civilizációs életére. Viszont Angliának is lényeges a béke megoldása, mert a távol keleti helyzet, Japán és Kína konfliktusa veszélyezteti gyarmatait. Nem bonthatja meg erőinek egységét.

Azért a Földközi tenger problémája csak békés megegyezéssel oldható meg, követeli ezt mindkét fél érdeke. A megegyezés útban is van. Sürgőssé teszi ezt különösen Angliának az, hogy a távol keleti helyzet mindjobbán bonyolódik, amivel gyarmati helyzete esetleg kérdésessé válik.

3. Ipartestületeink

Az ország iparos társadalmának hivatásszerve: az Iparosok Országos Központja (I. P. O. K.) az Eucharisztikus kongresszus csoport-bizottságának a főlhívására az egész ország *ipartestületeit* fölszólította arra, hogy az iparosságnak az Eucharisztikus kongresszus alkalmával a lelki előkészítéséről gondoskodják. Az Eucharisztikus csoport-bizottság elgondolása szerint 3 napon konferencia beszédek tartassanak az Eucharisziáról és a negyedik nap reggelen az előkészítő lelkigyakorlatot résztvevők közösen szentáldozáshoz járuljanak. Budapesten ezen előkészítő lelkigyakorlatot március 14—17-én rendezük a főváros 5 templomában. Az I. P. O. K. az ipartestületekhez intézett köriratában már megemlíti, hogy a katolikus legényegyletek elnöksége kész örömmel *siet segítségül* az ipartestületeknek ilyen 3 napon előkészítő lelkigyakorlat megrendezésében. Ez úton is nagyon kérjük tehát Főtisztelendő Elnök Urakat, az egyletek vezetését és tagjait, hogy a) mindent kövessenek el, hogy a város, illetve a község iparossága az ipartestületek rendezésében valóban elvégezhesse a lelkigyakorlatot és b) lelkigyakorlat sikerén kész örömmel buzgólkodjanak és álljanak segítségül az ipartestületek vezetésének.

Elnök Úr!

Kérjük tegye meg egylete érdekében az alábbiakat:

1. *Irányítsa tagjait az Eucharisztikus kongresszusra* május 29-re Budapestre. E napon tartandó Eucharisztikus körmenet lesz a kongresszus fénypontja. A körmenet 100.000-es díszmenetében felvonul a legényegyletek 2000-es díszegyenruhás osztaga. Az Ön tagjai sem hiányozhatnak ebből.

2. *Tartasson egyletit lelkigyakorlatot* az ideit nagyböjttben a szent évre való tekintettel.

3. *Rendeltesse meg és taníttassa* be tagjaival az új szövetségi himnusz és indulót. A kongresszuskor közösen fogjuk énekelni. Az Ön tagjainak is tudniok kell.

4. *Rendeltesse meg az új szövetségi zászlót.*

5. *Terjessze tagjai között az egyenruhát.* Ez lesz egyik leghatékonyabb eszköze a legényegyleti propagandának. Hozasson mintát fainak, biztosan megetszik.

6. *Olvassza és terjesztse* mozgalmi újságunkat az „Új Nemességet” tagjaival. Sokat fognak belőle tanulni és hálással lesznek érte.

A fodrászat mai helyzete

Felszólított a szerkesztőség, hogy adjak rövid képet a fodrászat mai helyzetéről, mit kívánnak ma a fodrászegtől a fővárosban, mit kell tudnia, mennyit keres és mik a jövő kilátásai. Szakmánknak budapesti helyzetét ismertem, de ez az ismertetés nemcsak budapesti tagjainknak szól, hanem különösen értékes ismereteket nyújthat a vidéki egyesületeink tagjainak. Köztudomású és természetes, hogy az egyes iparágak fejlődése legtöbbször a fővárosban alakul ki és a többi városok ehhez igazodnak.

A fővárosban az úri és női fodrászat egyesült és 1938. január 1-től már csak egységesen, mint fodrászat szerepel. Mestervizsgát sem lehet már külön-külön tenni. Aki csak úri fodrászattal akar foglalkozni és csak ebben akarja önállóítani magát, annak is tökéletesen értenie kell a női fodrászathoz és annak minden csinájához-binjához. Ennek az intézkedésnek lehetnek hátrányai, egyéneknél esetleg igen súlyosak, de a fővárosi gyakorlat termelte azt ki. Mert a csak úri fodrász ma már nem tud elhelyezkedni, vagy legalább is nagyon nehezen. A női fodrászat tudását elvárják ma már minden üzletben, mert alig találunk üzletet, ahol ne foglalkoznának női kezeléssel is. Szakmánk selympontja a női fodrászatra került.

A női hajhullámosítás mindhárom ágában megkívánják a tökéletes tudást. A *vasondolálás* már mind ritkábban fordul elő, mert a *tartóshullámosítás* (dauer) olyannyira általános lett, hogy a vele kapcsolatos *vízondolálás* válik mindjobban szükségessé.

A kiszívetéses kezdő munkásnál eltekintenek még attól, ha nem érti a dauert, de legalább a *vasondolálás* értenie kell és a vízhullámberakáshoz.

A dauernál és a vízhullámnál, de *vasondolálás*nál is megkívánják természetesen, hogy a munkaerő legyen tisztában a legújabb divattal, legyen érzéke ahhoz, hogy az arc alakjához milyen hullámvonalak illelnek, hogyan lehet esetleg formálanságokat hullámokkal palástolni, avagy miként lehet a hullámvonallal az arc különleges, egyéni ve-

násait kiemelni, úgynevezett „sex appell” kihangsúlyozni. A női fodrászathoz ma nemcsak a divat tökéletes ismerete szükséges, hanem kell egyéni művészi érzék is, amellyel a divatot a változó archoz és kívánsághoz időmítani tudja.

Szakmánknak az önálló munkához először is értenie kell a hajvágást. Ez pedig mindig a divathoz igazodik. A divat pedig általában három havonta változik. Már ebből is következik az, hogy szakmánk tökéletes elsajátítása csak állandó és következetes tanulással lehetséges. Aki ma a fővárosban és a jövőben a vidéki városokban is jó fodrász akar lenni, annak állandóan látogatnia kell az esti tanfolyamokat, járnia kell divatbemutatókra és szüntelenül tanulmányoznia kell a hazai és még inkább a külföldi, francia, német és osztrák szaklapokat. Az állandó tanulás feltétlen szükségességét nem is kell a szaktársak előtt hangoztatni, megtanítja őket erre maga a gyakorlati élet. Mert tudás nélkül ebben a szakmában azután igazán nem lehet boldogulni. Ebben protekció nincs.

Központi Legényegyletünk már hosszú évek óta tudatában van ennek és évente megrendezi szaktanfolyamait. Fodrászati szaktanfolyamaink a fővárosban — nem akar ez részünkről szerénytelenség lenni — a legelsőők között áll. Egyedül nálunk történik meg az, hogy nem tudjuk a sok jelentkezőt felvenni és foglalkoztatni. Tanfolyamunk különböző csoportokban foglalkozik a *vas- és vízondolálással*, a *tartóshullámosítással*, *hajfestéssel*, *hajvágással*. Mi rendeztünk az országban elsőnek festőművész vezetése alatt tanfolyamot az elmúlt évben és az idén is arról, hogy az arc formája, színe és alkata szerint miként kell a hullámokat elhelyezni, azokkal a fej tökéletes benyomását elérni. Évente többször is megrendezzük bemutatóinkat és versenyeinket, melyek a legjobb szakemberek kemény kritikáját is mindig dicsérettel kibírják. Nemcsak a hazai, de a külföldi szaklapok állandóan közösen fognak és vita tárgyát képezik.

Szakmánknak a keresti lehetőség-

gek ma már legalább is közepesek. Eltekintve a gyakornoktól, a 2-ik segédévig heti 12 P, 2—6 között heti 17 P, 6 évtől fölfelé heti 22 P. Ehhez járul még átlagban ugyanannyi borralvaló. Ez természetesen üzletenként változik. Szakmánkban igen gyakran megtörténik az, hogy a törvényesen minimált heti kereset nem egyszersmind maximált bér. Vannak, akik a heti 25, 35, 40 P-t is megkeresik rendszeres fizetésként. Ezeknél természetesen tökéletes tudást követelnek.

A szakutás mellett nagy szerepet játszik szakmánkban a jó megjelenés és síma modor, az udvariasság és tisztaság, a szórakoztatási készség és a hallgatni tudás, általában az az intelligens érzék, hogy úgy kell tudni bánni a vendéggel, ahogy azt ő megkívánja.

Ezekben óhajtottam ismertetni szakmánk fővárosi helyzetét. Ismételten hangsúlyozom, hogy a fentieket elvárják ma már vidéken is. Igen sokszor fordulnak hozzánk, céhünkhöz vidéki mesterek tökéletes tudású segédekért, akiknek nagyon jó fizetést kínálnak, ha tudásuk tökéletes.

Céhünk készséggel áll vidéki egyleteink szolgálatára szakmai kérdésekben, újságunk cikkeket is szívesen leközöl szakmai részletkérdésekről, ha érdeklődésre számíthatnak.

Berkó Gyula

központi céh-tanács elnöke,
fodrász-szaktanfolyamok vezetője.

Daloló ifjúság

A mi ideálunk. Nem a 18 éves korban is már elaggott kedélyű, savanyú Jósák, pletykákkal kérődzők, csak az ösztön rúgására megmozdulók. A derűs, életvidám, daloló fiatalság, a nehézségeken nevetők, az akadályoktól meg nem ijedők, küzdelemben gyönyörűséget találók, mosolygók, frissek, rugékonnyak, temperamentumosak — ennek a fiatalságnak a kivirágzása a dal, a nóta. Az ilyen fiatalság megőrzője, megerősítője, állandó táplálója a dal, a nóta. Természetesen a tartalmában jó, nemes és formájában szép és művészi. A legényegyletnek ősi tradíciója a dálnak, a nótának a szeretete, fiatalságának daloltatása.

A Központ nagy áldozatokkal most iratott egy magasztos himnuszot és két gyönyörű temperamentumos indulót.

a) A nemrég elhunyt szentéletű

katolikus költő-tanár: *Havangi László* írt a katolikus legényegyleti családról magasztos himnuszot. Tartalmának megfelelő a zene is, különösen templomban organakísérettel énekelve, a melódiája is lélekbe-markoló.

b) Az Eucharisztikus Krisztus tiszteletére írt és zenésített szövegségi induló három versszak költői ihletettséggel tárja elénk a legényegylet hármas programpontját. Melódiája derűsen tartott, fülbe-mászó és valóban a programhoz hűen, Krisztussal masírozott.

c) Az *Új Nemesség indulója* 9 kis versszakban a legényegylet társa-

dalom- és szociálpolitikai programját tartalmazza. Melódiája az utolsó kis taktusig törőlmetszett magyar, üteme esárdás. A Központ céh-bálját ez évben ezzel az indulóval, illetve esárdással nyitották.

Templomtól, gyűlésen keresztül a mulatásig gondoskodnak ezek a nóták arról, hogy tiszta lélekhez, temperamentumos fiatalsághoz illő melódiájú és esztétikai formájukban elbájoló és fölemelő nóták őrizzék legényegyleti ifjúságunk jókedvét, fiatalságát — kössenek be a legényegyleti családba mindjobban, minden tagot, erősítsék a legényegyleti hűséget.

LEVELESLÁDÁNKBÓL

Szakmai képzés

„... Sajnos csak most találtam rá sok-sok próbálgatás után arra az egyesületre, amely tényleg velünk tördök, a mi jövőnket munkálja és nekünk akar nyújtani értéket. Eddig mindig csak azt tapasztaltam, hogy tőlem vártak, tőlem akartak kapni. A legényegyletben pedig az a tag, aki szorosan belekapcsolódik az életébe, csak kap. Hálás vagyok a legényegyletnek azért, hogy oly sok tudást nyújt. Vallásomat, világnézetemet is csak itt tanultam meg gyakorlatilag érteni és élni. Szakmámat pedig, amely oly sokat vár tőlem, csak itt tanultam meg igazán. Bárcsak megtalálnák ezt az egyesületet sokan és bárcsak kapcsolódnának bele annak értékes életébe mi nélkül.”

Hálás tisztelettel

Vértessy Béta központi tag.

Családvédelmet

kérünk a 25—30 éveseknek

„Kedves Új Nemesség!

Hálás szívvel mondom köszönetet az Új Nemesség januári számának „Hatékony családvédelmet” című cikkéért. Jól esik tudni, hogy vannak, akik a mi problémánkat is nyílvántartják, belekiáltják azok reményét a reménytelenségtől sokszor elfáult lelkeinkbe és ezzel felrésznek bennünket. Mert mi 25—30 évesek sokszor kétségbeesve kémleljük a jelen borús láthatárát, de szemünk elé nem akar jönni az igazság hajnala. Nincs sehol egy reménysugár. Kezeinket tördelve járunk holdkórosok gyanánt egymás között, szótlanul, meguntuk mi már a panaszt. Hisz úgysem segít rajtunk. Élünk

máról-holnapra, tengődünk és az élet nagy célja csak dőlőbábként lebeg előttünk.

És mégis néha-néha felcsillan a szemünk. Amikor megértést találunk és segíteni-akarást látunk. Ilyen felrész volt ez a cikk. Milyen szépen is hangzik: családvédelem. Fel kell rázni ezt a társadalmat tespedő téli dímából és tudatára kell ébreszteni reménytelen helyzetünknek. Mi életet akarunk. Nem akarjuk azt létlenül és értelmetlenül kapni. Dolgozni akarunk érte, latba akarjuk vetni minden erőnket és tudásunkat de eredményt is akarunk. Őszintén örülünk mindannyian, hogy időszerű kérdésekkel foglalkozik a „mi újságunk” és kérjük is, hogy szolgálja továbbra is a mi nevelésünket, szellemi táplálásunkat és rázson csak fel sokszor bennünket tespedésünköt.

Kolping — tisztelettel

Csongár József
központi fodrász-céh
öreglegénye.

Szabó Mihály

II. dékánunknak, volt derék dombvári tagunknak bravúros tettét ünnepelni akarjuk. Egy év leforgása alatt a kis falusi fiú letette magánúton a négy polgárit. Letette szép eredménnyel. És mellette reggel 7-től este 6-ig állta keményen, következetesen a munkát a gyalupad mellett és kereste izdassággal a súlyos vizsgadíjakat. És utána még a Központban ellátta lelkiismeretesen a II. dékáni teendőket is. Nagy értéknek tudjuk a mi jó II. dékánunkat és szeretnénk, ha ilyen Misi minél több lenne országszerte.

El lehet-e bukni a mestervizsgán?

Aktuális kérdés, melyre a válasz nem árt tudni. Egyesek úgy akarták beállítani az egész mestervizsgát, mint egy új papirosintézményt, mely semmit sem jelent sem a vizsgázóra, sem az iparosra.

Ahogy most nézzük az egyes iparkamarák részéről befutott jelentéseket, örömmel kell megállapítanunk, hogy az elmúlt év alatt az 1936. évi VII. t.-c. intézkedése óriási szolgálatot tett a magyar iparnak. Lelkiismeretesen és szerencsés kézzel fogták meg az illetékes kamarák a mestervizsga ügyét és az egy év gyakorlata csak örömmel tölthet el bennünket. Nem lélekfájdalmi, az élet-től elvonatkoztatott professzorok ülték a vizsgázók előtt, hanem a jókaratú szigorú jelentő magyar iparosvédelem szolgálói, akik előtt mindkét szempont egyformán szent és súlyt jelentő volt:

a magyar ipar és a magyar iparos jövője.

Tudni kell minden fiatal iparosnak, hogy a mestervizsga-bizottságok hivatásuk magaslatán állanak és szigorral teljesítik kötelességüket. Álljon csak itt néhány adat az

egy-egy kamarák jelentéséből: a budapesti kamara területén 2036 mestervizsgázó volt, közülük 262 bukott. Bukási százalék 12,8%. A debreceni kamara területén 617 vizsgázóból 103 bukott, 15,2%. A soproni kamara területén 417 vizsgázó volt, közülük 92 bukott, 22,7%.

Nem kell a feltett kérdésre a választ megadni. Beszélnek a számok elég világosan és érthetően.

De van még egy kérdésünk: szabad-e legényegyleti tagnak mestervizsgán elbuknia?

Erre is nagyon egyszerű a válasz. Valósítsa meg minden tag magában a második programpontunkat és bátran állhat bármilyen bizottság elé: a bukása lehetetlen!

ÚJ NEMESSÉG — Veszprémi egylet

Akarjuk, hogy mozgalmi lapunkat az ország minden legényegyleti tagja, minden fiatal és öreg iparos és munkása olvassa. Akarjuk ezt

nem az előfizetési díjért — hisz mind a nyomdába megye be — hanem holmi dícsőségért, vagy hírért, hanem akarjuk azért, mert tudjuk, hogy a fiatalság sokat, nagyon sokat tanulhat belőle. Tanulhat belőle katolikus magyar világnézetet, tanulhat belőle szakmai tudást, ipari problémákat és rendelkezéseket, általános műveltséget. Tanulhatja belőle megbecsülni a legényegyleti mozgalmat, mely az ő mozgalma. Ezért akarjuk, hogy minden legényegylet minden tagja havonta kézbe kapja az Új Nemességet, az ő újságját.

A veszprémi egylet páratlan buzgóságú elnökének, *Buglédits János* székesegyházi igazgatónak vezetésével ebben is — mint eddig sok másban — megalkotta a követendő mintát. Januártól kezdődően minden tag lakására kapja az újságot, amelynek árát havonta a tagdíjjal a dékánóság szedi be.

Veszprémen kívül is vannak egyleteink, amelyek már messze túl haladták a dékáni értekezlet által megállapított 10 példányt.

Igy Budapest-Központ: 600, Budapest-Kőbánya: 30, Eger: 55, Kispeszt: 30, Pécs 80, Rákoshegy: 42, Szeged-Alsóváros: 30, Zirc: 38.

Kövessük példájukat!

Az én „régizám”.

Nem tudok szabadulni Tormay Cecile: „A régi ház” című mély érzésű, a családi összetartozatosság himnuszát éneklő regényétől. Minden sora az otthon dicséretét, minden gondolata a család szépségét sugározza. Ez a regény és annak minden meleg érzése összefonódott bennem egy másik „régizám”, amely az én életemben jelentette az igazi otthonot, a szerető családot.

Régen volt, bizony már 10 éve annak, hogy mint felszabadult „segéd úr” kiárgult szemmel néztem végig Zombor városának hol fenéségesen komor, hol mosolygósan modern utcáin és kutattam, lestem a felnőttek élete után. Bevetődtem társaságokba és klubhelyiségekbe és kocsmákba, elm kerültek sorsársaim, nagytüdejű érettségizettek és lányok adták elém „az élet tartalmát és célját, annak örömeit és szépségeit”. A kutatás pár hete alatt minden estének meg volt a maga kesernyés kiábrándulása. Nem találtam meg azt, amit kerestem.

Míg aztán egyik este a Fő-utcán botorkálva felhívta figyelmemet egy ház hosszú kivilágított ablak-

sora. Széles falaival mintha az egész utcát, talán az egész várost uralná. Komor szürkére festett falai, mintha valami mély titkot rejtegetnének magukban. Felírása súlyos és izmos betűkkel van kiformálva. Hetykén kiegyenesíttem magam és merész nagy léptekkel szinte szaladok az ajtón át és dobog bennem a kíváncsi nagy kérdés: mit tud nekem adni ez a két emeletes, büszke nagy ház?

És végigjártam termes szobáit. Az egyikben az elefantontogolyót kergették fényes zöld biliárdasztalon mosolygós arcú munkásfiúk. A másikban egyesek sakk fölő hajoltak, mások újságba temetkeztek, könyveket faltak. De mindenki ott-honosan mozgott, látszott rajtuk, hogy otthon vannak. Pélszegen, suttán néztem őket. Kutattam, vajjon magamfajtájuk-e és lestem a benyomást, mit szólnak hozzá, hogy egy idegen betört ide hozzájuk.

De máris karon fogott egyikük. Összerázkódtam; bizonyosan nem jó szemmel néznek itt engem. A hangja férfias volt, de mégis tele a testvér érdeklődésével. És invitált, hogy nézzek meg mindent és jöjjenek el máskor is, hogy érezsem jól magam náluk és ha tetszik, fogadjam el én is otthonomnak.

Másnap is bementem. Gyanus volt előttem az a barátságos hang. Vajjon mit akarnak tőlem? Utána járok a dolognak — gondoltam — hisz már rutinom van benne.

Akkor is kedvesek voltak hozzám. És napirendhez, hogy esténként félórára, vagy hosszabb időre benézzenek hozzám. Csak egy hét kellett, hogy én is otthon érezsem magamat abban a nagy szürke házban, az én „régizámomban”, ahol tanultam, szórakoztam, ahol megőrizték emberségemet, lelkeket, szívemet, testemet.

És aztán jött a barbárok munkája. A magyarokat nem tűrhették abban a szép magyar Zomborban. Szerbnek kellett ott mindennek lennie. Átdobtak a határon. Budapestben is találtam egy nagy szürke házat. Kívülről komor és rideg. De a testvériség szeretete honol belül. Látszik rajta, hogy a tevékeny szeretet hozta létre és tartja fenn. Ebben is otthonra találtam, de csak vissza-vissza száll a lelkem abba az első szürke házba, az én „régizámomba”, a Zombori Katolikus Legényegyletbe.

Gessner Vilmos
központi rendező.

EGYLETEINK ÉLETÉBŐL

BUDAPEST-KÖZPONT (Esztergom főegyh.) : A Szabó-céh február 12-én tartotta hagyományos céh bálját, melynek fővédnökségét Bornemisza Géza ipariügyi miniszter vállalta. A Miniszter Úr képviselétlen megjelent *dr. Gyulai Akos* miniszteri tanácsost az előcsarnokban a páleások sorfala fogadta. Utána bevonultak a Nap-sugár Klub és a Szabó-céh tagjaiból álló nyitó-párok és „*Cseng az üllő, peng a sarló*” kezdetű esztergomi „Új Nemesség”-indulóra táncra perdült a fiatalság. Mindvégig jókedvvel mulatták át az éjszakát a nagyszámban megjelent vendégek. A Szabó-céh bálja úgy erkölcsileg, mint anyagilag kitűnően sikerült.

SZEGED (Csanád egyhm.). Felejthetetlen élmény volt a február 7-i szeged-rókusai mintanagygyűlés. A szegedi 8 legényegylet tömegei zsűrifőként megöltötték az egyházközönségi kultúrház nagytermét. És ez az ifjú tömeg élt a nagyzsűrés alatt. Amikor *Magyar Károly* elnök, *Fábián Ferenc* titkár, *Czégé László* I. dékán és *Sohrer Vilmos* II. dékán beszédekben a súlyos igazságokat leszögezték, ez a fiatalság a tetszésnyilvánításaitól dokumentálni tudta azt, hogy a legényegyleti mozgalom és annak eszméi nála nemcsak külsőségek, hanem halálisan komoly belső érzés és tartalom, melytől egyéni és társadalmi boldogulást, jobb jövőjét várja. És amikor *P. Kerkay Jenő* S. J. egyházmegyei elnök a pódiumra lépett, amikor tüzes lelkével beharsogta Szeged éjszakájába, hogy „*akik nem hiszik, hogy vagyunk, majd meglátják, hogy leszünk*”, akkor ez a fiatalság lángolt a lelkesedéstől, megittasult a legényegyleti mozgalom elhivatottságától és megizmosodott abban a férfiu elhatározásban, hogy egyéni munkájukkal tényezővé teszik a társadalmi és gazdasági közéletben mozgalmukat. Gratulálunk Szegednek, olyan elnökei és tagjai vannak, amelyeneket keveset találunk az országban.

KUNSZENTMÁRTON (Eger egyhm.). Január 30-án nagy sikerrel rendezték meg farsangi előadásukat. *Hegedüs Károly* v. alelnök, *Surányi István* dékán, *Molnár István* II. dékán és *Ökrös József* főrendező vezetésével jó munkát végeztek az egylet kitűnő rendezői. Január 31-én a Szövetség főtítkára mintagyűlést tartott.

Értékes munkát fog ez az egy-

let Kunszentmárton társadalmában kifejtetni, mert *Timon Zsigmond* apátplébános atyai szívének szeretetével félti és dédelgeti, *Benke István* II. elnök pedig buzgóbságával, ádozatok, odaadók munkájával és lelkesedésével erősíti és izmosítja ezt az átmeneti nehézségekkel küzdő nagyraihivatott egyletet.

SZOLNOK (Vác egyhm.): Csak pár órát tartózkodtunk szép házukban és mégis megismertük egész életüket. Megismertük azt a közvetlen, szerető családi hangulatot és érzést, amit *P. Ördög Alfonz* II. elnök és *Árpási István* dékán vezetésével, vezetőség és tagok meghonosítottak. Ez tényleg család, ahol a családtagok szeretik egymást.

BÚCSÚSZENTLÁSZLÓ (Szombathely egyhm.): *P. Szabó Dávid* II. elnök áldozatos munkája új egyesülettel növelte mozgalmunk táborát. *P. Illy Károly* plébános-elnök vezetésével a község és társadalmi összefogása létrehozta 28 rendes és 38 pártoló taggal a Búcsúszentlászlói Katolikus Legényegyletet. Az új egyletet, annak vezetőségét és tagjait szeretettel köszöntjük sorainkban.

VECSÉS (Vác egyhm.): Színtén bejelentette megalakulását. *Palla Béla* elnök, atyai szeretete, áldozatkészsége, nehéz körülmények ellenére is összehozta a fiúkat és mozgalmunk csatasorába állította őket. *Éljenek új egyleteink!*

KARCAG (Eger egyhm.): Január 23-án ünnepélyes szentmise keretében avatta fel új tagjait *Szalay László* esperes-plébános, elnök. Tagavatás után díszgyűlés volt, melyen a társadalom minden rétege képviselve volt. Ez a bizonyossága, hogy *Orosz Pál* II. elnök és az egylet kitűnő vezetősége jó munkát végzett. A legutóbbi Manrézában tartott dékáni lelkigyakorlaton 5 vezető tagjuk jelent meg. Ennek meg is van az eredménye, mert a fiúkat lelkes ügybuzgóság fűti. Jellemző, hogy az egyik avatandó tag 14 km-t gyalogolt, csakhogy résztvegyen az avatáson.

MARCALI (Veszprém egyhm.): Most tartotta 41-ik évi rendes közgyűlését. A beküldött szép beszámoló bizonyossága annak az áldozatkész munkának, melyet *Köszeghy Antal* esperes-plébános, elnök, *Nyék Sándor* káplán, II. elnök, *Rozsmánth Antal* örökös v. elnök, *Feny-*

vesy Ferenc v. II. elnök és az egylet többi vezetőségi tagja kifejtett az egyesület és a tagok érdekében.

PÉCS (Pécs egyhm.): A 75 éves legényegylet, jubileumi nagy bálját fényes keretek között január 22-én rendezte meg. Az egylet buzgó vezetősége *Pásztor Endre* elnökkel és *Bucz Emil* II. elnökkel az élen nagyszerű munkát végzett.

EGER (Eger egyhm.): Január 24-én legényestje keretében *szavalóversenyt* rendezett, melyen a tagok igen szép számmal vettek részt és nagy felkészültséggel lettek tanúságot. Az egylet elnöksége, tekintettel a résztvevők nagy számára és az előadott művek tökéletességére, tíz tagot részesített pénz- és egyéb díjazásban. A helyezések sorrendjéről héttagú zsűri döntött *Vágner József* építész, világi alelnök elnökletével.

DEBRECEN (görög kat.): Január 8-án tartotta évi rendes közgyűlését. Az elmúlt év nagyszerű munkájáról és eredményeiről *Csonka József* titkár számolt be. Az iskola tautermében székelő egylet, nehézségek körülményei ellenére is 37 lelkes, ügybuzgó taggal szinte maradék nélkül tette gyakorlati valósággá a legényegyleti eszméket: jobb embert, több embert, teljes embert neveltek tagjaikból. És köszönhető mindez az egylet áldozatos atyjának, *Papp Gyula* sz. sz. tanácsos, fővédnöknek, de különösen *Seszták Sándor* igazgató fáradhatatlan, lelkes ügybuzgóságának.

A következő egyletektől kaptunk meghívókat: Bátaszék, Bonyhád, Buda, Eger, Esztergom, Hatvan, Jászberény, Mezőkövesd, Miskolc-Felsőváros, Pestszenterzsebét, Pápa, Rákoshegy, Sellye, Szekszárd, Üllő. *Ez is bizonyossága annak, hogy egyleteinkben eleven, liktető élet folyik.*

Pestkörnyékiek!

Készüljetek március 13-ra!

A munkásifúság
Eucharisztikus

előkészítő nagygyűlése
délután 5 órakor
a Budai Vigadóban!

Kiadja: az Országos Központi
Katolikus Legényegylet.

Felelős szerkesztő és kiadó:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Máté Ernő könyvnyomdája,
Budapest, VIII., József-utca 61.